

9

ГОЛЕМИЯТ БОС

Моят внимателно изграден имидж беше едновременно маска и капан. След 1983-а не можех повече да си позволя да ме виждат като нещо друго освен като Алана Дол – „най-успешната експортна стока на Австралия“.

„Налей ми още едно“, Алана Дол (Сейбър Букс)

Имах ясно правило никога да не преминавам от другата страна на Харбър Бридж, но офисите на „Грандиоз“ бяха в северен Сидни. Онзи четвъртък се качих на влака, който минава над залива и забелязах с удовлетворение, че пейзажът отвън наистина е бездушен и няма нито един приличен бутик.

Първо трябваше да реша един проблем. А именно, понякога ме присвиваше стомаха, когато трябваше да направя добро впечатление някъде, включително в разговори. Намерих един спортен бар на две преки от мястото, на което трябваше да се срещна с Роуз и Иън Есънс, и обърнах две чаши наливно бяло вино като всяка глътка с привкус на оцет се събираше в гореща локва в празния ми стомах.

Бележка към Нина, помислих си, докато въртях столчето на полупразната си чаша между палеца и показалеца и съмненията започваха да замъгляват съзнанието ми. Уверено ръкостискане. Прави контакт с очите.

Здравейте, господин Мичкевич. Нина Дол. Аз съм Нина Дол. Аз.

Бях много стресирана, защото предната вечер в „Динго“ Карли ми показа една мацка, която бях виждала преди да обикаля по концертите на живо из заведенията, а сега надигаше едно след друго „Еспресо Мартини“ на екс с приятелите си.

– Тази е новата на Джон Вилиърс – каза Карли. – Вие не работехте ли с него?

На Карли не случайно ѝ викаха „кучката от фейс контрола“.

Мацката приличаше на сладка мърла, само че не беше особено сладка. Роуз се съгласи. „Коса зад ухото“, забелязва веднага. Коса зад ухото беше, когато някоя побъркана си прибира косата зад ухото, за да изглежда по-слаба и беззащитна.

– Не мога да повярвам, че си има приятелка – изпуснах се пред Роуз, така че Карли да не ме чуе. – Какво прикрито копеле!

Роуз засмука сламката в чашата си така, че кубчетата лед затракаха.

– Той къде е тогава, щом се предполага, че са гаджета?

Може да кажете всичко за братовчедка ми, но понякога тя беше страхотна. Сканирахме пак целия бар. Видях, че въпросната мацка ми хвърля убийствени погледи и после тръсва глава настрани със стисната челюст. Значи той ѝ е казал за нас. Какво ѝ е казал? За някакво шантаво момиче от една група, с която работи, или как се целувахме до припадък на наградите „АРИА“?

Но трябваше да се съсредоточа за днес. Следващият час в „Грандиоз“ можеше да се окаже най-важният в живота ни. Присвиването в стомаха беше изчезнало след третата чаша и когато минах през въртящата се врата, за да се срещна с останалите, вече се чувствах по-уверена.

Бях облечена със златист къс топ с ресни, кожен мини-жуп, ботуши до коляното. Косата, вдигната на кок, чер-

вило в цвят праскова. В северен Сидни никога не са виждали нещо подобно.

Роуз беше с права, прилепнала пола в тъмночервено с тънък колан с капси и бяла тясна риза. Косата ѝ беше прибрана, червилото – тъмночервено. Добра работа – сигурно специално е отишла до „МАК“ да открие точно същия нюанс в бургундско червено.

Иън Есънс беше довел със себе си някакъв човек в евтин костюм, който ни представи като адвокат, но той приличаше повече на някой от ужасните му приятели. Роуз тръсна глава към мен: *„По-късно ще се оправим с това.“*

Горе, в луксозния апартамент на последния етаж, бяхме посрещнати от личната асистентка на Мичкевич. Той говореше по телефона, почти излегнат на дивана с крака върху масичката за кафе. Махна ни да седнем на отсрещния диван. През трийсетте секунди, които ни отне да се качим с асансьора до последния етаж, очевидно беше започнал да води много сериозен разговор. Роуз започна да навива опашката си.

Мичкевич беше от онези солидни мъже, които с възрастта изглеждат все по-добре. Гледах го как небрежно поглажда гърдите си, докато обяснява на човека, с който говори по телефона, какъв е планът на играта. Можех лесно да си го представя как вдига над главата си някое тежко бюро и заплашва да го стовари върху главата на промоутъра, ако не обещае да плати. Нещо такова. Погледнах към Роуз, която трескаво си пожелаваше разни неща, докато оглеждаше дисковете по стените. *Мулти-платинен албум. Почивка в Сейнт Бартс. Концерти по стадионите. Готови сме да получим благословията на Вселената.*

Алана ни беше предупредила, че можем да задържим вниманието на „Грандиоз“, само ако им бъдем от полза, но ако някога се отегчат от нас, ще започнем да правим албуми без никаква помощ за промоцията им, но въпреки това да сме вързани за тях. Съответно, тя се обади на Иън Есънс

и му даде стриктни указания да не подписва договор за повече от два албума.

– Оставете дъртото копеле да наддава за вас, ако иска да ви задържи – тя му нареди толкова рязко, че можех да чуя как думите ѝ просвистяха покрай ушите на Иън Есънс като раздразнени оси. – След това може да предоговорите колко струвате, ако искате да останете.

Мичкевич най-накрая приключи разговора и насочи вниманието си към нас, но първо погледна към часовника си. Здрависа се с нас, после се върна на мястото си.

– Така значи – каза, свивайки ръце пред гърдите си. Имаше дрезгав глас на пушач като Алана и разширяващ се корем под тениската. – Предполагам, че аз трябва да започна.

Ние кимнахме утвърдително. Погледът ми все се плъзгаше към един сребрист усилвател „Маршал“ под рафта с наредените награди „АРИА“ и други дреболии. Никога не бях виждала такъв.

– Когато аз започвах, погът беше още в задния двор.

Пънк, поправих го наум.

– Беше противоречив, беше бунтарски и показваше отношение, а сега всеки тип и кучето му се опитват да влязат в музикалния бизнес. Мисля, че „Долс“ са на много добри позиции. Някой може да ме помисли за луд, но хората си мислеха, че съм луд, когато подписах с „Уайлд Уимзи“. Когато ги открих, ги замервах на сцената с монети и бутилки, но аз си знаех, че ако някои хора толкова ги мразят, други ще ги заобичат дори повече. Защо да се интересувам от изпълнители, за които на никой не му пука?

Той скочи на крака, обиколи офиса си и пак седна.

– Шоу програмите за таланти изместиха развитието на артистите и като цяло резултатът е хомогенна посредственост. Вие сте различни. Нека да използваме „Долс“ да им припомним за какво става въпрос в поп музиката.

Пънк.

Мичкевич протегна ръце по облегалката на дивана. Като встъпително слово никак не беше зле, въпреки че ме жегна леко колебание, когато той отбеляза:

– Хората не трябва да подценяват стойността на добрата честна поп музика. Тя си има цел, тя е като отдушник. Няма за цел да променя света.

Дали искаше да каже, че сме лесно заменими и не трябва да си въобразяваме, че сме нещо особено? Погледнах към Иън Есънс, който слушаше с празна усмивка.

– Стойте си първо във вашата ниша – продължи Мичкевич. – Ще ви намерим място в някое турне да подгрявате група, на която искате да приличате след време, за да си сверите часовника. После, след няколко месеца, ще имате собствени дати за концерти. Ще започнем скромно. Лесно ще напълним зала „Енмор“, но ще ви пуснем по телевизията във „Фактори“ и ще продадем всички билети, после ще сложим нова дата, пак ще напълним залата, след това пак нова дата... разбирате ли идеята? Ще ви засилим много яко.

„Много яко“ беше точно това, което искахме. Надявах се Роуз да не развали момента като зададе един от въпросите на баща си за пенсионните осигуровки.

Мичкевич описа собствената си визия за това как ще ни пусне да пеем на плейбек в телевизионно шоу и в полувремето на финалите по ръгби, за да се запечатаме в съзнанието на хората. Започвах да разбирам как работи главата му. Аз се отнасях от емоцията, а той беше стратегически играч, който чертае бъдещето и набелязва целите. Думите му се подреждаха пред очите му като мрежа. Видях всичко ясно и осветено като сцена от „Трон“, пласт върху пласт от чертежи и мигащи мишени.

– Интересен ход да използвате Джон Вилиърс, старото копеле – каза той и пак прикова вниманието ми. Отбелязах си наум по-късно да погледна в Гугъл „Джон Вилиърс + Грег Мичкевич“. – Той има добро чувство за поп

естетика, но сега ще пратим неговите миксове на Дийн Хенман в Щатите да им направи добър мастер и така ще имате още едно известно име в албума.

Роуз погледна нагоре и спря да си води бележки, докато Мичкевич даваше указания на личната си асистентка как да пусне уредбата. Пусна „Да се биеш като момиче“ вълнуващо високо и дирижираше с ръце, гледайки света долу под прозорците на луксозния си кабинет. Докато стоеше с гръб към нас имахме възможност да се поздравим една друга: „Не, ти си велика *кучка!*“, Роуз ми казваше без звук, когато той се обърна пак към нас.

През следващите двайсет минути Мичкевич подскача и ни изтощи от приказки, преди да представи борсовото си предложение: сделка-чадър, в която „Грандиоз“ и нейните подразделения контролират всичко, свързано с турнета, търговски стоки и издания. Алана не беше споменала за такава концепция и Иън Есънс само кимаше услужливо.

– Едно е ясно, – заключи Мичкевич с пръст, сочещ нагоре, – ние ще ви изведем на върха!

Ухажването се оказва кратко, така че само можех да допусна, че леля ми е подшушнала нещо гадно в ухото на Мичкевич по време на телефонния им разговор от Голд Коуст. Не след дълго музикалните издания щяха да научат за размера на сделката по нашия договор и да предположат, че за нас се е водило наддаване между най-големите звукозаписни компании в страната. Нито Мичкевич, нито „Долс“ ги опровергаха.

– Ще трябва да се разберем за договор за два албума – казах, като си спомних инструкциите на Алана.

Мичкевич изпробва различни физиономии на отвращение и колебание, после на готовност да оттегли предложението си, но ние удържахме фронта. Той въздъхна и надраска нова клауза върху договора на коляно вместо на бюрото. Търсен ефект: спонтанност и опасност.

– Никога не правя така – каза той с известно задоволство. – Хванахте ме.

Нашият нов адвокат спря да разгръща другия договор и го остави на масичката за кафе.

– Изглежда ми наред – каза той.

Мичкевич не му обърна внимание.

– Занесете го вкъщи и го покажете на леля си – каза ни. Документът се отнасяше само за Роуз и мен, групата щеше да бъде на постоянен хонорар.

– Те могат да се грижат сами за себе си – Мичкевич каза пренебрежително. – Не можем вече да носим няко-го на гръб както едно време. Сега всичко опира до това да уловиш мига и после да улучиш правилния момент да слезеш от сцената.

Приехме договора и нашият многоуважаван мениджър направи няколко размазани снимки с телефона си. Страшна работа, Иън Есънс, една за внуците!

– Нека да ви кажа, *никога* не става толкова лесно – каза Иън Есънс, когато се отправихме към един бар зад ъгъла. Беше някак нереално да сме пак под открито небе, след като току-що бяхме видяли цялото си бъдеше като през червеева дупка в офиса на Мичкевич. – Беше невероятно лесно. Наистина не разбирам.

– Искаш да кажеш, че за „Корпсфингър“²¹ и „Стинкфист“²² не са подписали веднага? – попита Роуз невинно. – Колко странно! – тя си сложи още един слой червило. Цвят – тържество.

Едно от нещата, за които Мичкевич настояваше още преди да е засъхнало мастилото по договора, беше обуче-

²¹ От англ., *corpse finger*, пръст на мъртвец.

²² От англ., *stink fist*, вонящ юмрук.

ние за работа с медиите. Каза ни, че ако не се научим да работим с пресата, ще бъдем като агънца на заколение. Вероятно имаше предвид интервюто, което Роуз беше дала за музикален вестник, в което ловко я накараха да направи коментари за някои от нашите конкуренти, както и да издаде сумата, под която сме се подписали, а тя беше доста по-висока, отколкото повечето хора предполагаша.

Пиарката на „Грандиоз“ ни заведе в кабинета си и проиграхме няколко сценария.

– Винаги леко дразнете журналистите, както го правите с приятелите си – каза Кармел като ни критикуваше от другата страна на бюрото, накичено със снимки на две деца с липсващи зъби, поставени в богато украсени рамки. Никога нямаше да разбере защо работещите мравки трябваше да се обграждат със снимки на хора, които за последен път са видяли сутринта на закуска. Все едно превръщаш детето си в символ на благополучие. Ако аз имах бюро, по-скоро щях да си сложа снимка на маркова китара или на вила на езерото Комо. Но аз никога нямаше да имам бюро, така или иначе. Вместо това, Роуз и аз винаги си правехме табла с картинки на всички неща, които искахме да имаме, които си изрязвахме от списанията. Опра²³ смята, че ако достатъчно силно желаете нещо, започваш да го привличаш. Нарича се Закон на привличането.

– Повтаряйте имената им – Кармел ни инструктира. – Внушавайте им, че сте близки. Ако са ви интервюирали преди, винаги се правете, че си спомняте и се радвате пак да ги видите. Ако някоя поредица от въпроси ви ядоса, спирате да говорите. Ако имате някакво съмнение, по-добре нищо не казвайте.

²³ Опра Уинфри – телевизионна водеща от САЩ.